

Prelāta vēstule (septembris 2013)

Komentējot Baznīcas
apustuliskumu, Prelāts mudina
ticīgos lajus personiski
līdzdarboties Baznīcas misijā,
vēršot skatienu uz godpilno
Kristus Krustu un uz Sāpju
Māti.

12.10.2013

Rakstu jums no Vācijas, kur uzturos
atpakaļceļā no mana ceļojuma pa
vairākām Dienvidamerikas valstīm,
kur man bija liels prieks tikties ar
daudzām jūsu māsām un brāļiem, un

ar daudziem cilvēkiem, kuriem ir
tuvs Darba gars. Pateiksimies
Dievam arī par to, ka sakarā ar
Pasaules Jauniešu dienām, mums ir
iespēja piedzīvot, ka Baznīca, kā tika
sacījis Benedikts XVI, vienmēr ir
jauna un skaista. Tāpat kā jūs mani
garīgi pavadījāt šajās nedēļās, tāpat
arī turpiniet, lai to apustuliskie augļi
būtu bagātīgi.

Pēdējos mēnešos mēs tikām
apcerējuši Baznīcas skaistumu un
pārdomājuši tās Baznīcai raksturīgās
iezīmes, ko mēs apliecinām Ticības
apliecībā. Caur Kristību mēs esam
ievesti Kristus avju stallī un esam
kļuvuši par Viņa ganāmpulka avīm.
Labais Gans rūpējas par katru no
tām, it īpaši ar žēlastību palīdzību, ko
Viņš mums dāvā ar citu sakramentu
starpniecību, pirmkārt, Euharistijā,
kas dara mūs aizvien līdzīgākus
Kristum un veido mūs par aktīviem
Viņa Mistiskās Miesas locekļiem, par
dzīviem garīgā Tempļa, kurā dzīvo

Svētais Gars, akmeņiem; un
Gandarīšanas sakramentā, kur Dievs
mums piedod grēkus un dāvā mums
jaunos spēkus, lai uzvarētu garīgajā
cīņā.

Man sagādā prieku apcerēt šīs
patiesības Dievmātes dzimšanas
svētku, ko svinēsim 8. septembrī,
priekšvakarā, jo Marijā mēs redzam
visā pilnībā īstenotu to ideālu, uz ko
mēs visi esam aicināti. Jau kopš savas
Bezvainīgās Ieņemšanas Jaunava
Marija, būdama brīva no jebkāda
grēka un pilna žēlastības, ir īpaši
mīlētā Dieva Tēva meita, dzīvais
Svētā Gara templis, izvēlēta, lai būtu
par Iemiesotā Vārda Māti. Ar bērnu
mīlestību sagatavosimies šiem
svētkiem, no sirds sveiksim mūsu
Māti un kā labi bērni, kādi mēs
vēlamies būt, dāvāsim viņai bērnu
mīlestību un mūsu neapšaubāmo
uzticību viņas Dēlam Jēzum.
Centīsimies būt ar viņu cieši līdzās

Marijas svētku dienās, ko atzīmēsim šajā mēnesī, un vienmēr.

Es vēlētos vērst jūsu uzmanību arī uz svētkiem, ko svinēsim mēneša vidū: Svētā Krusta Pagodināšanas svētkiem 14. septembrī un uz tiem sekojošo Marijas – Sāpju Mātes dienu, kas sakrīt arī ar gadadienu mīlotā dona Alvaro izvēlēšanai par pirmo mūsu Tēva pēcteci - Opus Dei vadītāju.

Šie datumi ir cieši saistīti ar Baznīcu, jo tā saņem savu dziedinošo spēku no Kristus uz Krusta atvērtā sāna, līdzdarbojoties Viņa Mātei – *jaunajai Ievai*, kas pēc Dieva apredzības kopā ar Kristu – *jauno Ādamu* piedalās visa cilvēku dzimuma atpestīšanā. Tāpēc pāvests Pāvils VI, noslēdzot II Vatikāna Koncila trešo sesiju, pasludināja Mariju par *Baznīcas Māti*, “tas nozīmē, par visas Dieva Tautas Māti, gan ticīgo, gan ganītāju, kas viņu sauc par mīloto Māti, un

Mēs vēlamies, lai no šī brīža visa kristīgā tauta viņu sauc šādi un lieto šo brīnišķīgo titulu, godinot viņu.”[1] Nav viegli aprakstīt to prieku, kādu izjuta mūsu Tēvs, kad viņš šādi uzrunāja Mariju, jo viņš jau agrāk tā viņu tika saucis savās personiskajās lūgšanās.

Marijā visā spožumā atmirdz visas būtiskākās Baznīcas pazīmes: iekšējā vienība ar Dievu un cilvēkiem, izcilais svētums; katoliskums, pateicoties kuram viņas sirds ir atvērta visām viņas bērnu vajadzībām; kā arī apustuliskums. Šajās nedēļās es ar prieku atgādinu jums par šo īpašību, ar ko mēs apliecinām, ka Baznīca “ir celta uz nesatricināma pamata: Jēra divpadsmit apustuļiem (sal. Apd 21, 14); tā ir nesagraujama (sal. Mt 16, 18); tā nemaldīgi paliek patiesībā: Kristus to pārvalda ar Pētera un citu apustuļu, kas ir klātesoši viņu

pēctečos: pāvestā un bīskapu kolēģijā, starpniecību.”[2]

Jaunavā Marijā izceļas šis Baznīcas aspekts, jo viņa bija tā, kas Galilejas Kānā veicināja Mācītāja pirmo mācekļu ticības nostiprināšanos Viņam, gatavodama viņus aicinājumam uz apustulātu.[3] Un no Krusta Jēzus vērsās pie savas Mātes un uzticēja viņai apustuli, kuru Viņš mīlēja, un līdz ar viņu visus savus mācekļus.[4] Jaunava Marija, palikdama uzticīga šim uzdevumam, sapulcināja ap sevi apustuļus, gaidot Svētā Gara atnākšanu.[5] Ir aizkustinoši konstatēt, cik ļoti viņa veltījās viņiem pēc Svētā Gara nonākšanas, sekojot viņu pirmajiem soļiem pirmajā evaņģelizācijā, kā mēs to uzzinām no dažām agrīnās Baznīcas liecībām. “Jaunava Marija ne tikai iedrošināja svētos apustuļus un pārējos ticīgos būt pacietīgiem un panest pārbaudījumus, bet bija arī solidāra ar viņiem nogurumā,

atbalstīja viņus sludināšanā un bija ar Kunga mācekļiem garīgi vienota viņu grūtībās, ciešanās un apcietinājumā.”[6] Tagad, no Debesīm, viņa turpina ar vēl lielāku iedarbīgumu virzīt uz priekšu Baznīcas apustulātu visā pasaulē. Viņa stiprina ganus un ticīgos, lai ikviens atbilstoši saņemtajām dāvanām un žēlastībām dotu liecību par Jēzu Kristu un līdzīgi kā sv. Pāvils nestu Viņa vārdu *tautām un ķēniņiem, un Izraēļa dēliem* [7], uz to vidi, kur viņu nolīcis viņa cilvēciskais un dievišķais aicinājums.

Katoliskās Baznīcas katehisms māca, ka “visa Baznīca ir apustuliska, pamatojoties uz to, ka caur Pētera un apustuļu pēctečiem tā paliek ticības un dzīves kopībā ar tās pirmsākumiem. Visa Baznīca ir apustuliska, jo tā ir “sūtīta” visā pasaulē; visi Baznīcas locekļi, taču dažādos veidos, ir līdzdalīgi šajā sūtībā.”[8] Tātad neviens nedrīkst

domāt, ka uzdevums, ko divpadsmit apustuļi saņēma pirms Kristus Debeskāpšanas, attiecas tikai uz iesvētītiem kalpotājiem. ***“Baznīcā ir dažādi kalpojumi, bet tikai viens vienīgs mērķis: cilvēku svētums. Un šajā darbā kaut kādā veidā piedalās visi kristieši Kristības un Iestiprināšanas sakramentos saņemtās pazīmes spēkā. Mums visiem jājūtas atbildīgiem par šo Baznīcas misiju, kas ir Kristus misija. Tas, kuram nav dedzīgas vēlēšanās glābt dvēseles, tas, kurš nepieliek visus savus spēkus, lai Kristus Vārds un mācība taptu zināmi un mīlēti, tas nesapratīs Baznīcas apustuliskumu.”***[9]

Savas kalpošanas pirmajos mēnešos Virsgans Pāvests Francisks nenogurdams atgādināja par šo priekpilno visu kristiešu misiju. Tādā vai citādā veidā viņš aicina mūs, lai mēs sev jautātu: ***“Kā mēs dzīvojam to, ka esam Baznīca? Vai mēs esam***

dzīvi akmeņi, vai arī mēs esam, ja tā var sacīt, noguruši, garlaikoti, vienaldzīgi akmeņi? Vai esat ievērojuši, cik nepatīkami ir redzēt nogurušu, garlaikotu, vienaldzīgu kristieti? Kristietis nedrīkst būt tāds, kristietim jābūt dzīvespriecīgam, jāpriecājas par to, ka viņš ir kristietis; viņam jāizdzīvo šis skaistums – būt piederīgam pie Dieva tautas, kas ir Baznīca. Vai mēs atveramies Svētā Gara darbībai (...), vai arī mēs noslēdzamies paši sevī un sakām: «Man ir tik daudz darba, tas nav mans uzdevums?»[10] Un nesen, noslēdzot Pasaules Jauniešu dienas Riodežaneiro, šo pašu izaicinājumu īpaši uzstājīgi Pāvests raidīja jauniešiem, noformulējot savu vēstījumu trijos vārdos: **“Ejiet - bez bailēm - lai kalpotu!”** Un turpināja: **“Taču uzmanieties! Jēzus neteica: ‘Ja vēlaties, ja jums ir laiks, tad ejiet’, bet viņš sacīja: ‘Ejiet un dariet visas tautas par maniem**

mācekļiem.’ Dalīties ticības pieredzē, apliecināt ticību, sludināt Evaņģēliju, tas ir uzdevums, ko Kungs uzticējis visai Baznīcai, arī tev; tā ir pavēle, kas radusies ne no vēlēšanās valdīt, ne no varaskāres, bet no mīlestības spēka, no fakta, ka Jēzus pirmais atnāca mūsu vidū un (...) atdeva sevi visu. Viņš atdeva savu dzīvi, lai izglābtu mūs.”[11]

Remdens kristietis, pasīvs kristietis
“nav vēl līdz galam aptvēris, ko Kristus grib no mums visiem. Kristietis, kuram rūp tikai savas darīšanas un kuram nav daļas par citu cilvēku pestīšanu, nemīl ar Jēzus Sirdi. Apustulāts nav uzdevums vienīgi Baznīcas hierarhijai vai priesteriem un klosterļaudīm. Kungs aicina mūs visus ar mūsu piemēru un ar vārdiem būt par žēlastību straumes, kas plūst uz mūžīgo dzīvi, instrumentiem.”[12] Kopš

Opus Dei dibināšanas pirmajām dienām šī svētā Hosemarijas mācība bija kā būtiska tās Baznīcas misijas daļa, ko viņš no Dieva bija saņēmis. Viņa vēsts, kas attiecas uz visiem, bija jo īpaši vērsta uz parastiem kristiešiem, vīriešiem un sievietēm, kas, pamatojoties uz dievišķo aicinājumu, atrodas zemes lietu reālajā dzīvē un mēģina tās pārvērst par līdzekļiem, lai izplatītu Debesu valstību. ***“Paturi prātā, mans dēls”,*** viņš rakstīja 1930.-tajos gados, ***“ka tu neesi tikai dvēsele, kas ir pievienojusies citām dvēselēm, lai darītu labu. Tas ir daudz... taču arī maz. Tu esi apustulis. Bet apustulis pilda Kristus pavēles.”***[13]

Lai ticīgo piedalīšanās Baznīcas apustuliskajā misijā nestu augļus, ir vajadzīgi divi galvenie priekšnoteikumi: paklausība Svētā Gara iedvesmām un cieša vienotība ar Pāvestu un ar bīskapiem, kas

saistīti ar Apustulisko Krēslu. Abi priekšnosacījumi ir nepieciešami.

Svētais Gars ir, kā to izteica pāvests Pāvils VI, “galvenais evaņģelizācijas veicējs”[14], viņš mūs iedvesmo uz apustulātu mūsu pašu dzīvēs, un tas notiek ar ikvienu Baznīcā.

Evaņģelizācija ir “Baznīcai raksturīga žēlastība un aicinājums, tās dziļākā identitāte. Baznīca pastāv, lai evaņģelizētu.”[15] Tas pats attiecas uz katru kristieti. Mūsu dzīves jēga ir nokļūt Debesīs un līdzī atvest vēl daudzus citus cilvēkus. Mums jāpiesauc Svētais Gars un jālūdz no viņa gaisma un spēks, kas mums ir nepieciešams, lai mēs varētu izpildīt *jaunās evaņģelizācijas* uzdevumu, kas mums visiem ir uzticēta.

“Tāpēc, lai evaņģelizētu, ir svarīgi vēlreiz atvērties Dieva Gara apvārsnim, bez bailēm no tā, ko Viņš mums varētu lūgt un uz kurieni varētu mūs vadīt.

Uzticēsimies Viņam! Viņš dāvās mums spēju izdzīvot un apliecināt mūsu ticību, un Viņš apgaismos to sirdis, ar kuriem mēs satiekamies.”[16]

Cik liels prieks ir iesaistīties tajā, lai arvien vairāk cilvēku iepazītu un iemīlētu Jēzu! Lai mūsu soļi nekļūst gausāki iespējamo grūtību priekšā; gluži otrādi, līdzīgi pirmajiem kristiešiem, meklēsim patvērumu zem Jaunavas Marijas apmetņa un centīsimies būt par Svētā Gara ‘skalruņiem’ ikvienā vietā, kur atrodamies: ar mūsu kristīgo izturēšanos, ar palīdzīgu vārdu, ko vajadzīgajā brīdī iečukstam ausī cilvēkam, kas ir šaubu māks, ar tuvākmīlestību, ar kuru mums jāizturas pret ikvienu.

Otrs priekšnosacījums ir vienotība ar Pāvestu un bīskapiem – nodomu un lūgšanu vienotība. Es aizvien uzstāju uz šo punktu, jo tikai kopā ar Pēteri

un Pētera vadībā, saistīti ar Bīskapu kolēģiju, mēs kalposim Baznīcai efektīvi. ***“Dosim savu ieguldījumu, lai šo apustuliskumu padarītu skaidrāk redzamu visu cilvēku acīs, parādot mūsu dziļo vienotību ar Pāvestu, kas ir vienotība ar Pēteri. Mīlestībai uz Romas pāvestu”***, rakstīja mūsu Tēvs, ***“jābūt mūsos skaistai kaislībai, jo viņā mēs redzam Kristu. Ja mums lūgšanas laikā veidojas attiecības ar Kungu, mēs iesim pa dzīvi ar skaidru skatu, kas ļaus mums saskatīt Svētā Gara darbību arī tad, ja sastapsimies ar notikumiem, ko mēs dažkārt nesaprotam vai kas sagādā mums skumjas un sāpes.”***[17]

Mēs radīsim spēku, kas nepieciešams, lai bez bailēm un sarežģījumiem pasauli atgrieztu Kristum, ja īpašā veidā mīlēsim Kristu pie Krusta. Krusta Paaugstināšanas svētki - Krusta

Pagodināšanas svētki norāda tieši uz to: ceļš uz godību iet caur brīvprātīgu un priekpilnu fizisko un morālo ciešanu pieņemšanu, ko Dievs pieļauj mūsu dzīvē: ***per crucem ad lucem***, caur krustu uz gaismu, lūdzās mūsu Tēvs. Ja mums vienmēr līdzās ir Jaunava Marija, Krusts piepildās ar prieku; uz Krusta koka zied rozes (kā pie koka krustiem mūsu kapelās), kaut arī reizēm netrūkst ērkšķu. Taču, neraugoties uz mūsu niecīgumu, prieks par līdzdalību dvēseļu glābšanā kopā ar Jēzu ir pārsteidzošs!

Pēc dažām dienām es atgriezīšos Romā, kur mani, kā vienmēr, gaida daudzi darbi, kas jākārtu un jārisina. Starp tiem arī gatavošanās mīlotā dona Alvaro beatifikācijai, kaut arī konkrēts datums vēl nav noteikts. Lūdzieties īpaši šajā nodomā un izmantojiet vēl atlikušo laiku, lai labāk iepazītu viņa personību un viņa rakstus, un tos izplatītu; lai

pateiktos par viņa atbildi – pilnīgu
uzticību Vissvētajai Trīsvienībai,
Darba garam un mūsu Tēvam.

Un turpiniet lūgties par slimniekiem
– par tiem, kas ir Darbā, un par
visiem – lai viņi spētu vienotos ar
Kunga Krustu un tādējādi kļūtu
intensīvāk līdzdalīgi Kristus
īstenotajā visu cilvēku atpestīšanā.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Solingenā, 2013. gada 1. septembrī.

© *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis
Dei* (Izplatīšana arī izvilkumu veidā
atļauta tikai ar autortiesību
īpašnieka piekrišanu.)

[1] Pāvils VI, Uzruna noslēdzot II Vatikāna Koncila trešo sesiju, 21.11.1964, Nr. 25.

[2] *Katoliskās Baznīcas katehisms*, Nr. 869.

[3] Sal. Jņ 2, 11; Mk 3, 13-15.

[4] Sal. Jņ 19, 26-27.

[5] Sal. Apd 1, 12-14.

[6] Sv. Maksims Apliecinātājs, Marijas dzīve VIII, 97. („Testi mariani del primo millennio“, Roma 1989, 2. sēj., 260. lpp.)

[7] Apd 9, 15.

[8] *Katoliskās Baznīcas katehisms*, Nr. 863.

[9] Sv. Hosemarija, *Sprediķis* “Uzticība Baznīcai”, 04.06.1972.

[10] Pāvests Francisks, Uzruna
vispārējās audiences laikā
26.06.2013.

[11] Pāvests Francisks, Sprediķis
Pasaules Jauniešu dienu
Riodežaneiro noslēguma Svētajā
Misē, 28.07.2013.

[12] Sv. Hosemarija, *Sprediķis*
“*Uzticība Baznīcai*”, 04.06.1972.

[13] Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 942.

[14] Pāvils VI, Apustuliskais
pamudinājums *Evangelii nuntiandi*,
08.12.1975., Nr. 75.

[15] Turpat, Nr. 14.

[16] Pāvests Francisks, Uzruna
vispārējās audiences laikā
22.05.2013.

[17] Sv. Hosemarija, *Sprediķis*
“*Uzticība Baznīcai*”, 04.06.1972.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-
vestule-septembris-2013/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-septembris-2013/) (5.08.2025)